

[Wilhelm]

bevis, bl.a. fordi alternativet jo er en almindelig varetægt, som folk også kan være meget stærkt belastede af. Men der er i hvert fald berettiget tvivl om den opfattelse, at isolationsfængling ikke er en ekstra tung belastning, og det synes jeg i og for sig er grund nok til at sørge for at begrænse det så stærkt som muligt. Hermed mener jeg at udelukke det, der er kaldt »fuldstændig isolation« eller i vores sprogbrug i lovforslaget »totalisolation«; jeg accepterer gerne den sprogbrug, justitsministeriet nu er begyndt på ved at kalde det »fuldstændig isolation«. Den er aldrig nødvendig til formålet. Det er praktiske rammer, der somme tider gør den nødvendig. Vi har aldrig opstillet disse krav så skarpt, at de kunne lægge politiet hindringer i vejen i deres efterforskning, og vi erkender, at der kan være behov for at isolere på grund af påvirkning af vidner, osv., osv., men det må kunne gøres med den delvise isolation, så man ikke skaber denne situation for folk, at de bliver fuldstændig afskåret fra samvær med andre indsatte, men begrænser det til samvær med bestemte indsatte. Ud over dette med helbredsvirkningerne, som meget vel kan diskuteres, synes jeg, at det tæller meget stærkt, at adskillige advokater, og deriblandt den nuværende justitsminister, har sagt, at isolation fremkalder falske tilståelser, og at isolation bruges som et handelsobjekt, en handelsvare.

Jeg mener, det er en fantastisk situation i et land at have en justitsminister, der har den vurdering af et tvangsindgreb over for principielt uskyldige personer, som er under mistanke og hvis sag efterforskes, og så alligevel opretholde dette tvangsindgreb. Nu er vi ude af helbredsdiskussionen; vi er ovre i det rent retssikkerhedsmæssige. Når landets justitsminister ud fra sin erfaring som forsvarsadvokat kan fortælle Berlingske Tidende, at isolation kan fremkalde falske tilståelser, og at han også har eksempler på det, og at det i øvrigt bruges som en handelsvare mellem anklagemyndighed og forsvarere, som er trængt af denne isolationstrussel, mener jeg, at det i sig selv er en tilstrækkelig grund. Uanset om der blev beviser for – hvad der selvfølgelig aldrig bliver – at der ikke er helbredsmæssige skadevirkninger, er det af retssikkerhedsmæssige grunde tilstrækkeligt til, at den fuldstændige isolation må ud af vores system.

Jeg er klar over, at der er kommet en delbetænkning fra strafferetsplejeudvalget, efter at vi har fremsat dette lovforslag. Og jeg har med stor beklagelse, men ikke med stor overraskelse må jeg også sige, set, at denne delbetænkning munder ud i forslag, som reelt overhovedet ikke vil ændre situationen. Hvis man fik gjort det op – men desværre har det hver gang vist sig, at justitsministeriet aldrig har statistikker, aldrig kan finde ud af det ting og aldrig kan levere de opgørelser, som er forudsætningen for, at retsudvalget kan tage stilling til noget som helst – så tror jeg, det kunne vises, at indførte man de regler, som strafferetsplejeudvalget har foreslået i sin betænkning, ville det, anvendt på de sidste 10 års praksis, overhovedet ikke have ændret situationen eller måske have indskrænket isolationerne med 1 pct. eller noget lignende. Reglerne er ganske uantagelige, og det besynderlige er, at man i disse forslag siger, at man aldrig må bruge et indgreb, som er mere vidtgående, end hvad der måtte være nødvendigt. Jeg finder ikke, at man på noget tidspunkt kan argumentere for, at den fuldstændige isolation er nødvendig af andre end rent praktiske, bygningsmæssige grunde. Det er uacceptabelt at risikere både retssikkerheden og at risikere principielt uskyldige menneskers helbred – og det er jo faktisk sket i virkeligheden; der er folk, der senere er blevet fuldstændig rensset, og som er blevet nedbrudt af mange måneders isolation. Det er uacceptabelt at risikere disse menneskers hele tilværelse alene af nogle praktiske grunde omkring rammerne i vores fængselsvæsen og kriminalforsorg.

Det tredje lovforslag savner jeg også modstykker til, når man nu ikke kan godtage det, som det står. Hvordan vil man ellers hindre, at anvendelsen af tvangsindgreb bruges på opskruede sigtelser for at opnå nogle efterforskningsmæssige fordele, som lovgivningsmagten har begrænset til helt anderledes alvorlige situationer? Hvordan vil man fjerne motivet til at bruge opskruede sigtelser for at opnå aflytningskendelser på et i realiteten falsk grundlag, for at opnå varetægtsfængslinger eller isolation på i realiteten falske grundlag, hvis man ikke gør noget i retning af det, VS her har foreslået? Det er også, så vidt jeg har forstået, tradition i den engelske retspleje, at man kender det, der kaldes tilfældighedsfund, eller beviser og indicier; der